

číslo 5 / prosinec 2022
školní časopis Jazykového gymnázia Pavla Tigrida, Ostrava-Poruba

PAUL

OBSAH

Editorial	1
Cestování	2
Výtvarná dílna	5
Rozhovor s Dominikem Bárťou	6
Polyglot	8
Kultura	10
Události z Jazgymu	12
Všehochuť	14
Fotosoutěž	18

EDITORIAL

Ho-ho-ho! Milá čtenářko, milý čtenáři,

vánoční svátky se blíží! Doufám, že jste si už rozbaliли své adventní kalendáře a připravili si něco teplého k pití! Toto číslo Paula, které držíte v rukou, přečtete jedním dechem. Čekají vás zajímavé texty v rubrice Cestování, několik událostí z dění Jazgymu i skvělé výsledky nové školní fotosoutěže.

Zároveň jsme připravili články pro milovníky kultury. Můžete se něco dozvědět o současných básnířkách a také o Dni poezie na naší škole, popř. se nechat inspirovat skvělymi filmovými tipy. Nenechte si ujít ani zamyšlení nad knihou Franze Kafky nebo recenzi na divadelní představení Obchodník s deštěm.

Tento seznam bych doplnila jedinečným náhledem do světa módy, starým dobrým informačním bezpečím, několika články v cizích jazycích a exkluzivním rozhovorem s mladým spisovatelem Dominikem Bártem. To vše v kombinaci s jedinečnou atmosférou, špetkou „sportu v Porubě“ a lahodnou skořicovou vůní.

Za celou redakci Paula vám přejeme příjemné počtení, krásné Vánoce a šťastný nový rok.

P.S.: Líbilo se vám číslo? Chcete se podílet na tvorbě dalšího? Proto stačí pouze jeden klik! Přidejte se k našemu redaktorskému týmu a vyzkoušejte si práci opravdového novináře. Kontaktujte nás přes instagram (@pauljgpt) nebo e-mail (casopis.paul@jazgym.cz).

Solomiya Strelbytska,
šéfredaktorka časopisu Paul

CESTOVÁNÍ

ERASMUS V TURECKU

Školní rok umí být pro mnohé z nás velmi stresující a občas je potřeba dát si od toho všeho pauzu. Jako studentku jazykového gymnázia mě vždy lákalo poznávat cizí jazyky i kultury. Proto jsme se se spolužačkou rozhodly zúčastnit projektu Erasmus+ v turecké Bursě.

Během jednoho dopoledne jsme se přihlásily a vyřídily vše potřebné. O pár dní později nás už čekala cesta na vídeňské letiště a seznámení se s ostatními účastníky z Česka. Nevěřila bych, že poněkud chaotická cesta z Istanbulu do Bursy naše přátelství tak posílí.

Dívat se Turecko z jiného pohledu, než nám ukazují cestovní kanceláře, byla skvělá zkušenost. Je to krásné místo se skvělými lidmi, bohatou kulturou a určitě stojí za poznání. Zdobené mešity, uličky plné malých stánků, jejich vlezlí obchodníci, delikátní kebab a nesmrtelnost Turků při přecházení silnice mi stále berou dech. Turecko mě zkrátka okouzlo.

Nejlepší na cestování je forma vzdělání, kterou vám školský systém poskytnout nemůže. Škola sice učí mluvit cizími jazyky, ale pobyt v zahraničí vás v nich naučí myslet. Mistrně ovládnete umění improvizace, schopnost řešit krizové situace, a hlavně poznáte spoustu nových přátel. Zkušenosti, které poznám vlastními smysly, jsou pro mě ty nejdůležitější a vím, že se mnou budou až do konce života.

Alice Klenová

ANGLIE A JEJÍ KLENOTY

Je to země, kterou poznáte téměř s naprostou jistotou, protože je diametrálně odlišná od těch ostatních. Zdá se, jako by patřila k jiné planetě. Stejně jako zbytek Velké Británie. Nelíší se ale pouze vzhledem, ale i mentalitou lidí a jejich fungováním.

Když jsem minulý školní rok mířila do Anglie, má očekávání byla velká, ale to, co jsem viděla a zažila, je značně předčilo. Ačkoliv 28hodinová cesta směrem tam byla úmorná, určitě se vyplatila. Anglie je nádherná po celé své ploše, ale co jsem poznala ihned a také co mě nejvíce uchvátilo, byla její kouzelná příroda. Rozlehlé zelené pláně, duhově barevné louky, kopce, nekonečná modrá plocha moře a jeho slaný voňavý vzduch, pohádková příroda. Tohle všechno včetně dechberoucí architektury v podobě královských hradů a paláců, středověkých malebných vesnic, ale i prestižních univerzit nebo katedrál vám Anglie nabídne.

Přestože téměř všichni si pod názvem Anglie vybaví pouze Londýn, její krásy spočívají i jinde. Procházka podél moře po vysokých křídových útesech vedoucích k Seven Sisters, rodiště Shakespeara Stratford nebo půvabná vesnička Cotswolds, lázeňské město Bath, ale i Windsor a Oxford. To byla jedna z nejkrásnějších míst, která jsem kdy navštívila.

Tyto skvostné kouty země by však neměly tak skvělou a uklidňující atmosféru bez místních obyvatel. Angličané jsou vždy neuvěřitelně milí, a když mohou, svými slovy vám zlepší den. Nikdy je nepotkáte bez úsměvu od ucha k uchu. Svých turistů si bez pochyby váží a vždy jim vyjdou vstříc.

Z Anglie jsem odjížděla překvapená tím, jak velké místo v mém srdci si tato země zabrala. Zároveň jsem ji opouštěla s klidem v duši a dávkou inspirace, ze které budu čerpat ještě dlouho.

Natálie Kylhofová

POZNÁVÁNÍ PROVENCE

V neděli 19. 6. 2022 jsme nastoupili do autobusu a vyjeli směrem Provence. Noc v autobuse byla náročná, ale veselá. Chvíli jsme i spali a v dopoledních hodinách jsme dorazili k římskému akvaduktu Pont du Gard. Tento akvadukt patří do seznamu památek UNESCO a všechny nás překvapila jeho výška, která činí 49 metrů.

Poté jsme navštívili Avignon. Toto městečko je známé papežským schizmatem ve 14. a 15. století. Byli jsme také u Pont Saint-Bénézet a papežského paláce.

Během následujícího rozchodu jsme ochutnali skvělou místní kávu nebo ledový čaj a nasávali atmosféru předprázdninového Avignonu. Po večeři jsme se ubytovali, s velkou radostí se vysprchovali.

V úterý jsme dojeli do malebné vesnice na skalnatém vrchu Gordes, která se pyšní titulem „nejkrásnější vesnička v Provence“. Pobyli jsme na právě probíhajících trzích s odvážným cílem pohovořit s místním obyvatelstvem francouzsky, což se nám více či méně dařilo.

Dále jsme jeli do skanzenu kamenných domů Village des Bories. Tento skanzen je rovněž zařazen mezi historické památky UNESCO.

V odpoledních hodinách jsme dorazili ke klášteru Sénanque, sídla řádu benediktinů. V okolí kláštera se nachází rozlehlá levandulová pole. Vůně levandule byla všudypřítomná, opojná a my už jsme se těšili na „okrovou stezku“ v obci Roussillon. Stezka vznikla větrnou erozí naleziště okrových barviv. Okruh trvající 50 minut jsme zvládli rychleji, i když jsme vnímali krásu přírody. Byli jsme překvapeni, že neodcházíme celí oranžoví jako dětské návštěvníci.

Ve středu jsme jeli nejprve do Arles, působiště nizozemského malíře Vincenta van Gogha. Prošli jsme si římský amfiteátr, románský klášter St. Trophime, až jsme dorazili ke kavárně Vincenta van Gogha. Tato kavárna inspirovala tohoto malíře při malbě obrazu Terasa kavárny v noci. V okolí Arles rostou na polích slunečnice, další inspirace známých umělcových obrazů.

Následovalo zastavení v regionálním přírodním parku Camargue. Během krátkého okruhu jsme spatřili plameňáky a bílé divoké koně. V rezervaci žijí i vzácní černí divokí býci, ale ty jsme neměli možnost spatřit.

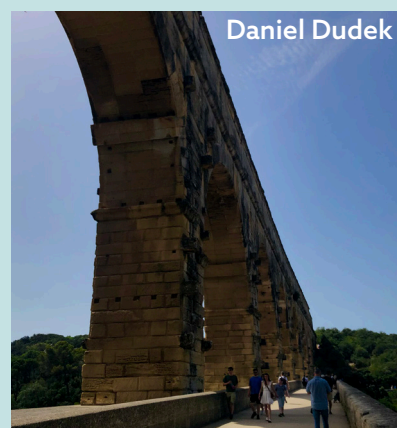
V podvečer jsme dorazili do Marseille. Zde jsme přistavu Vieux port a naše skupinka šla do Baziliky Panny Marie Sněžné a malebného okolí baziliky.

Ve čtvrtek naše cesta pokračovala do Cannes, města známého pořádáním významného filmového festivalu. Prošli jsme si přístav a prohlédli si krásné jachty s případnými charizmatickými milionáři – nic z toho nebylo. Potěšením hlavně pro holky byla exkurze do výroby a zároveň prodejny parfumerie Fragonard v Eze. Celý autobus následně voněl.

S nadšením jsme vjeli do Monaka, prošli jsme centrum s monackým knížecím palácem, navštívili katedrálu a Oceánografické muzeum. Večer jsme měli štěstí na oslavu noci sv. Jana, která se konala před knížecím palácem. Někteří z nás našli cestu na pláž a vykoupali se ve Středozemním moři. V noci jsme se vydali zpět do České republiky.

Viděli jsme mnoho zajímavého, ochutnali mnoho dobrého, zažili mnoho veselého a stmelili jsme kolektiv. Náš velký dík patří paním profesorkám Švidrnochové, Gracové a Trochut, které s námi všechno vydržely s nemizícím úsměvem na tváři, a také panu průvodci s pekelnými vidlemi.

Klára Čechová

VÍDEŇ

K jednomu z mých nejoblíbenějších měst patří určitě Vídeň. Sice jsem tam byla jen jednou, ale i přesto jsem si ji velmi oblíbila. Především mě uchvátila místní architektura a památky. V historickém centru se nachází velké množství pamětihodností. Uprostřed města se vyjímá velkolepá katedrála sv. Štěpána, která je jednou z hlavních dominant. Další z mých oblíbených míst je Hofburg, který jsem mohla vidět jen zvenku, ale to absolutně stačí. Když projdeme nedalekou zahradou Volksgarten, dostaneme se ke známé radnici, kde se během adventu konají nejznámější trhy ve Vídni. Mohla bych jmenovat dál, protože možností, co navštívit, je opravdu hodně. V neposlední řadě

nesmím zapomenout zmínit zámek Schönbrunn se svými obrovskými zahradami. Člověk by si musel vyhradit asi celý den jen na to, aby to tam všechno zvládl vůbec projít. Zámek dříve sloužil jako letní sídlo císaře, ale hlavní osobnost, se kterou si lidé Schönbrunn spojují, je tehdejší císařovna Sissi. Proto také najdeme nejen v Schönbrunn, ale po celé Vídni nespočet obchůdků se suvenýry právě s ní. Těším se, až se znovu do Vídně podívám a snad ji poznám zase o něco víc. Jednoho dne bych se tam chtěla i přestěhovat a studovat, ale to nechám na osudu.

Ludmila Bednaříková

PAŘÍŽ, MĚSTO, KTERÉ SI ZÍSKALO MOU DUŠI

Už jste někdy zažili pocit, že někam patříte? Místo, které vás až magneticky přitahuje, a nedokážete se od něj odloučit? Já totiž ano. Minulý rok jsem poprvé navštívila Paříž.

Francouzský spisovatel Victor Hugo o Paříži řekl, že je „město měst“ a já měla tu možnost si jeho slova potvrdit. Zlákána představou onoho romantického místa, odhodlala jsem se koupit si letenky a odletět.

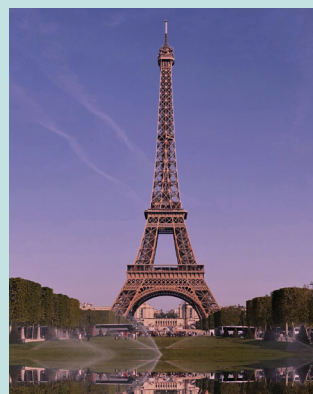
Zprvu šedavý okruh metropole brzy rozkvetl v oázu barev nazelenalých parků a sítí malebných uliček, které jsem s nadšením procházela. Když jsem poprvé spatřila přede mnou se tyčící Eiffelovu věž, věděla jsem, že přesně toto místo lahodí mému zraku, hýčká mou duši a zrychluje můj tep.

Strávila jsem zde přesně týden. Prozkoumala jsem každou čtvrt, okusila jsem na vlastní kůži tajemnost architektonických skvostů lidských rukou v podobě chrámu Notre Dame nebo muzea Louvre a zavítala jsem do francouzských pekáren, jejichž vůně se linula přes celou ulici. Káva se do mě lila proudem a stejně tak jsem s radostí a blaženě ochutnávala čerstvě napečené croissanty. Půvabný jazyk Francie znící na každém rohu byl jako hudba pro mé uši, a když jsem se snažila hovořit já, vydala jsem ze sebe vše, jen abych se přiblížila alespoň o kousek jejich vznešenému přízvuku.

Dny se ovšem krátily a každá další noc blížící se mému odletu se zdála být nesnesitelnější. Nejraději bych zůstala napořád. Loučení bylo bolestivé, ale myšlenka, že mou drahou Paříž nevidím naposledy, mé truchlení mírnila.

Od té doby již vím, že jednoho dne, a to vám přísahám, se do města věčné krásy, lásky a naděje přestěhuji a prožiji si tak svůj pařížský sen.

Kateřina Hudcová

GRUZIE A POHOSTINNÍ OBYVATELÉ

Nedávno jsem se díky cestopisům Ladislava Zibury dozvěděla něco o zakavkazském státu u Černého moře zvaném Gruzie. Také z vyprávění mého otce, který Gruzii navštívil pracovně, jsem si ji zapamatovala jako zemi, kde se ve velkém množství pije alkohol. Možná právě proto jsou tamější lidé velice přívětiví i k cizincům a zvou si je domů s otázkou: „Máš rád víno, nebo vodku?“ A pak je nechávají u sebe zadarmo přespat. Z tohoto by se dalo možná vyvodit, že když jsou lidé šťastnější (k čemuž tady neblaze přispívá alkohol), stávají se také pohostinnějšími.

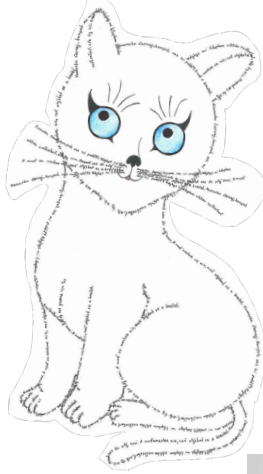
Tereza Kuchtová

VÝTVARNÁ DÍLNA

Barbora Světlíková

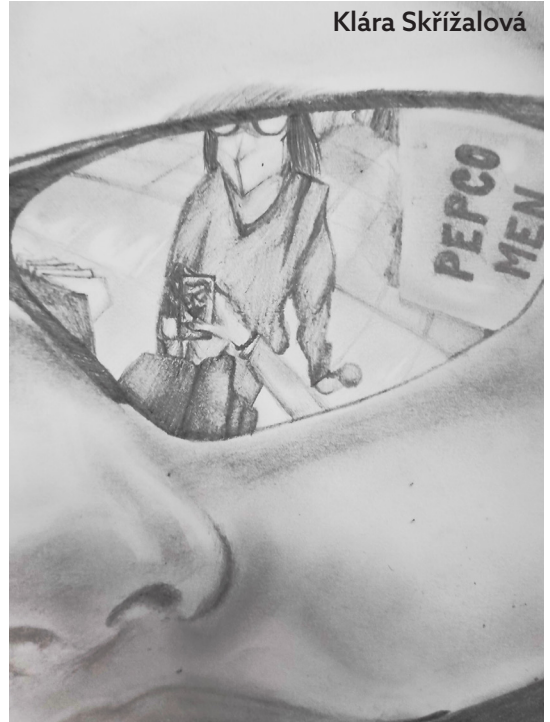
Daria Svírdok

Hortensie Krausová

Klára Skřížalová

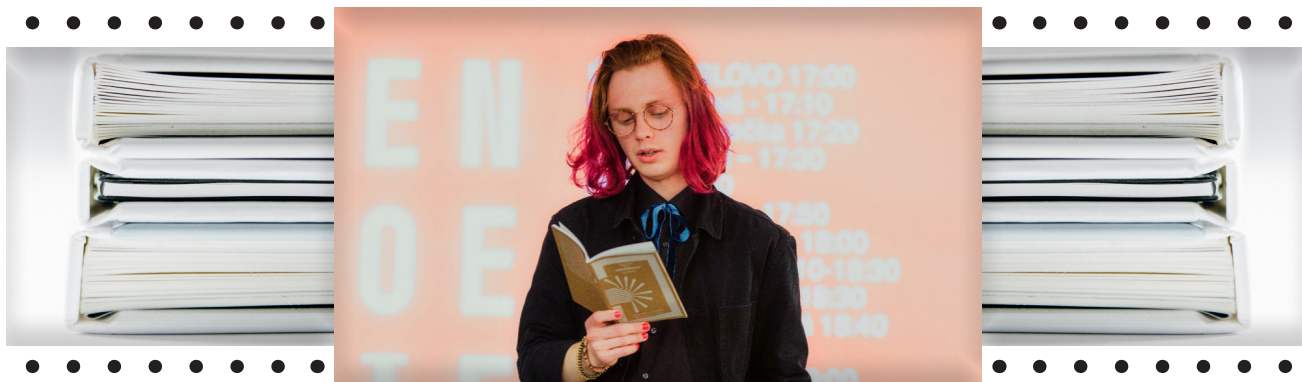
Kateřina Jířavová

Kateřina Ptáčková

DOMINIK BÁRT

S BÁSNÍKEM **DOMINIKEM BÁRTEM** O TOM, CO JEJ INSPIRUJE PŘI PSANÍ, JAK DLOUHÁ JE CESTA K VYDÁNÍ VLASTNÍ KNÍŽKY, A O TOM, ŽE SE ČLOVĚK NEMÁ NECHAT ODRADIT A MÁ DĚLAT TO, CO JEJ BAVÍ.

Co studuješ za školu a jak dlouho?

Studuji dva magisterské obory na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně: bohemistiku, tedy český jazyk a literaturu, a obor, který se jmenuje „Literatura, kultura, média“. Ten je založen na multidisciplinarnosti, což znamená, že jeho studující se nevymezují na jeden předmět či obor bádání jako bohemisté, ale jde o studování literatury napříč jazyky, hodně významná jsou v současnosti v teorii umění studia mediální, to znamená, že se díváme na to, jak spolu vedou dialog literatura, film, hudba, divadlo, jak současná média ovlivňují naše vnímání. Pokládáme si otázku, jak se vlastně umění přesouvá do digitálních světů, na sociální sítě, jak vůbec vlastně člověk čte? Co to znamená číst, co se během čtení člověku děje v hlavě? Například to, že když v knize čteme o člověku, který tápe vyprahlou pouští, je mu vedro a má žízeň, tak se v mozku aktivují stejná centra, jako když máme v reálném životě skutečně žízeň a je nám vedro. Co to znamená? Že čtení není jen nějaká intelektuální kratochvíle, čtení je fyzické, ukazuje nám svět, jaký ve skutečnosti je, zažíváme jej během čtení podobně jako v realitě. Čtení nás nejen učí, ale čtením se „ocitáme ve světě“, jak říká ostravský básník Petr Hruška.

Jak ses dostal ke psaní?

Jednoho dne jsem si v patnácti letech, v prvníku na gymplu, bez hlubšího důvodu, jsa zkrátka puzen „něčím vyšším“, řekl, že si chci půjčit nějakou poezii, že mě to zajímá, co to sakra je? Odkud to tak náhle přišlo, nevím. Půjčil jsem si Karla Hynka Máchu, Františka Halase, Francesca Petrarca. A tak jsem začal číst i psát. Věci se prostě dějí. Bez důvodů, bez emocí...

Jak bys představil svoji knížku?

Má básnická kniha *Spodoby* je moje prvotina. Je složena ze tří nezávislých cyklů, „příběhů“: první se zabývá identitou, řečeno současným slovníkem genderem, jde o vztah „já“ a „já“. Druhý příběh je rozprostřen mezi Ostravu a Brno, je to příběh o domovu, rodině, vlastně polarita mezi „já“ a „rodinou“, světem, který je člověku dán – a my máme vždy přece možnost volby, kam chceme patřit, a musíme si vybrat, ne se vláčet, je to odpovědnost, jak říká existencialismus. A zatřetí je tam rovina, řečeno banálně, intimně-reflektující. Její význam je schován, její význam je existenciální, tam jde o „já“ a „ty“ v nejširším smyslu, nejde jen o člověka a člověka.

Proč zrovna tento název?

Spodoby je vzájemné přizpůsobování se hlásek v proudu řeči. Jedna hláska se přizpůsobí druhé – anebo s ní zcela splyne. To je základní vzorec všech těch tří cyklů, příběhů. Svět je o vztazích jevů, energie, lidí, názorů, poloh, ale ne takhle jednoduše jako ve vodě, vše se slévá... co zůstane? Kdo „vyhraje“?

Má vzhled knížky nějaký význam?

Ano, kniha vyšla v edici Mlat nakladatelství Větrné mlýny, s níž spolupracuji. Tato edice se zaměřuje pouze na básnické prvotiny současných mladých autorů a autorek, proto každému básnickému fajnšmekrovi, ale zvláště mladým tuto edici doporučuji, jsou to jejich hlasy o současném světě. Jinak Mlat, to je to místo ve stodole, kde se hrubé, sesbírané obilí mlátí a připravuje dále, je to první krok

obilí. První knihy. A foneticky, zvukově jde taky o kořen slova *mladý*. A ty věčičky na přední straně knihy jsou cepy, kterými se ten tzv. mlat mlátí.

Odhodlával ses, než jsi začal psát?

Přišlo to samo. Vždycky to chodí.

Co tě inspirovalo k této knížce?

To by vydalo na esej... Řekněme ony spodoby. Nezajímá mne primárně *co*, ale *jak*. Jak se věci dějí, jak spolu koexistují. Co znamená být, ale zásadněji jak člověk „bytuje“, jak říká filozof Martin Heidegger.

Jak dlouho trvalo všechno kolem té knížky?

Každý spisovatel píše jinak, Vítězslav Nezval si sedl za stroj a napsal sbírku během večera s cigárem v puse. Jurij Michajlovič Lermontov, ruský romantik, psal své stěžejní dílo *Démon* jedenáct let, a kdyby nezemřel, možná by jej pořád přepracovával. Takže večer, nebo několik let člověk píše. Až to vše člověk napíše, resp. až má pocit, že něco dopsal, že přišla chvíle to uzavřít, tak to tzv. edituje, tedy to, co už je napsané, dává dokupy, doladuje, přeskupuje to, dává tomu tvar. A až to má, osloví nakladatelství. Když má štěstí, tak to vyjde. Dostane nebo si vybere editora, to je takový poradce, jeho pravá ruka, která mu dá zpětnou vazbu, dělají tu knihu v podstatě spolu. Pak sazba, grafika, tisk. A až pak to teprve začíná, autorská čtení, cestování, prodeje... „Napsáním knihy to nekončí, tím to teprve začíná,“ říká můj přítel-básník František Hruška.

Kolik stálo vydat knížku?

To nevím, mou knihu vydalo brněnské nakladatelství Větrné mlýny, já jsem v tomto případě pouze autor, který do tohoto nevidí. Ale jako student literatury a redaktor vím, že vydání knihy se vším všudy se pohybuje v rovině několika desetitisíců, přičemž do toho nepočítám následnou propagaci atd.

Kde si lidé můžou koupit tvoji knížku?

Samozřejmě na webu mého domácího nakladatelství *vetrnemlyny.cz*, ale jinak téměř na jakémkoliv internetovém i v kamenném knihkupectví, Kosmas, Dobrovský...

Setkal ses s lidmi, kteří tě od psaní odrazovali, nebo tě všichni podporovali?

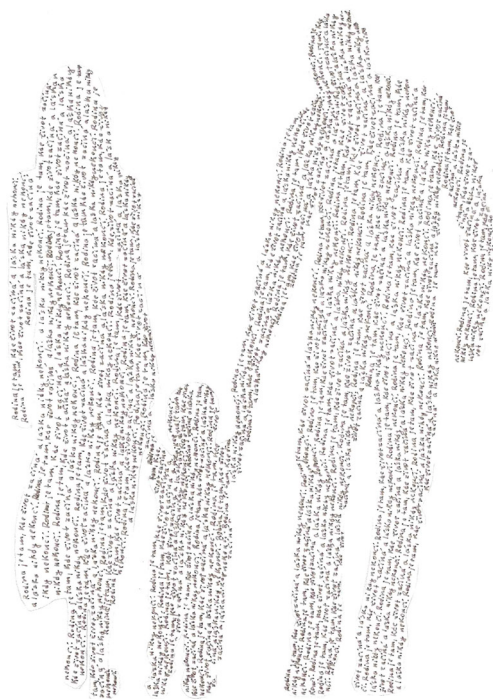
Vždycky bude to i to. Člověk musí dělat, co chce, co ho naplňuje.

A nakonec co bys vzkázal lidem, kteří by chtěli začít psát knížku?

Ať to udělají, ať píšou. A hlavně ať nikdy někam nespěchají. Stačí začít třeba s deníkem, myšlenkami, básně nebo umělecké prózy pak přijdou, anebo možná ne... To je jedno. Hlavně nespěchat. Ať to má pro toho daného člověka smysl. A zároveň neusnout ve svém světě, číst klasiky, psaní není jen přemýšlení, kratochvíle, poznávání světa, je to zároveň řemeslo, na kterém se musí pracovat. Ideálně aby tím člověk žil. Aby nebylo rozdílu mezi životem a psaním.

Katrin Natalie Tschaba

Nela Kabieszová

„Rodina je tam, kde život začíná a láska nikdy nekončí.“

– ALEXANDER DUMAS

POLYGLOT

FREE TIME

We all need some free time. It is important not just for our mental, but also for our physical health. In your free time you can learn a lot of new things, some useful skills or enrich your knowledge by some interesting fact about everything that currently comes to your mind. I personally follow the rule: „Something is better than nothing.“ It is a lot better to spend your leisure time learning a language than just scrolling through TikTok or Instagram.

We also have to realize that we need to spend our time wisely and know that all our free time is limited. We should remind ourselves that one day we won't be able to do all the things we can do now so we should take advantage of it.

I usually spend my free time learning to play the piano, listening to music or a radio, or sometimes playing video games. I enjoy every second of it.

And a little piece of advice in the end. In your free time don't do what you have to do, do what you want to do.

Adam Janásek

I think that it is very important to be as productive as you can be during your free time, because if you spend it on your phone (like social media), then you'll have to do these important things like studying, homework, etc. late at night or delay them to the next day. And if you keep delaying these things, then you'll end up with ten different things to do and even worse they'll be due the next day. I'm not saying that it is impossible to catch up with all the work, but isn't it easier for you to do 2 or 3 things a day? Like your chores and homework, rather than being tired the following day? And it is also very important to just lay back sometimes and have your own „you“ time, so you don't go crazy, or you don't overwork yourself. I personally like when my things are organized, so I really try to do my work as soon as I get home. Then I can both have my work done and relax on the same day.

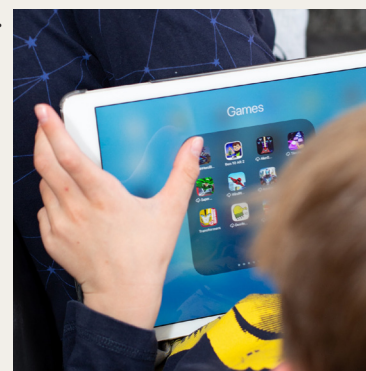
Nhung Le Thi

For me, free time means when I don't have to worry about my duties and just do what I like. It's necessary to have free time, on the other hand, we should know how to spend it. Imagine you have a special day off and all you do is being on social media. I honestly feel it's a waste of time but I don't want to lie I face this problem too.

I would personally say that the majority of people choose to do easier things. For example, I love playing the piano but unfortunately, I spend more time on my phone. I play a video game having said that I wanted to read a book. By this I don't want to say people shouldn't play video games or be on their mobile phones but you know the feeling when you have been on your phone for too long and you get sick and tired of it and you realize you haven't done anything useful that day.

I'm not the kind of person who would like to do a lot of sport but as I'm growing older I realize how important it is. I play football with my friends almost every Saturday and I've started to do rock climbing recently. To sum it up, I believe we should spend our free time wisely while we can.

Matěj Curylo

LA CUISINE FRANÇAISE

C'est un thème très agréable qui intéresse les francophones et ceux qui aiment manger. Nous avons pu joindre les deux le 27 septembre dernier et nous avons cuisiné sous la spatule d'un cuisinier natif français, le Chef nomade.

Nous avons composé un menu cuisiné par nous-mêmes et selon des recettes mises à notre disposition. Nous avons préparé des salades composées en entrée, des tartes flambées, spécialité gastronomique d'Alsace, en plat principal, et des crêpes sucrées en dessert. Notre objectif était d'essayer de créer un chef d'oeuvre impressionniste à partir de recettes de cuisine classiques. Et c'est dans cet esprit que nous avons recréé un tableau vivant du Déjeuner des canotiers (de Renoir).

Nous avons passé un après-midi créatif et très enrichissant. Nous avons cuisiné ensemble, réalisé des plats ensemble. Nous avons appris à cuisiner des mets intéressants. Nous avons aussi eu l'occasion de parler français. Mais surtout ... nous avons vraiment bien mangé!

Klára Janšová

SHARDS OF ENGLAND

We started our journey travelling by bus,
in Germany cooler broke so we stayed in the grass.
The rest of the journey was OK,
so, we finally met our lovely host fam.
First day we saw lighthouse and the beach,
colours of the sea monsters were really rich.
Second day almost fell on us some huge stones,
then we sat and fed birds with our toasts.
Third day we unfortunately didn't give high-five to Elizabeth,
but at least we saw the King's bed.
Oxford is city of genius
and Harry Potter did here his magic furious.
Forth day we found out that we don't want to live in Shakespeare's house,
but his statue and other villages were really nice.
Last day we finished our trip in the heart of England called London,
Buckingham palace, Big Ben, Tower Bridge and the view from London eye were golden.

Natálie Kylhofová, Magdaléna Macháčová

LEISURE TIME

Empty space and empty mind
nothing wrong and nothing right.
What to do? How to have fun?
Just relax or get something done?
Free spirits let their minds fly high.
As high as the sky can ever be.
Imagination is all they need.
Creating poems, sculptures and art
is something they love from the bottom of their heart.
Athletes run as they are being chased
but it creates a huge smile on their face.
Or they're scoring goals like nothing matters
which makes their problems feel as light as feathers.
There's something for everybody, for every soul.
Leisure time cheers you up and fills the empty hole.

Natálie Pracná

KULTURA

DEN POEZIE: JAN SKÁCEL

V Knihovně města Ostravy se 15. listopadu konal Den poezie. Letos se událost pořádala na počest básníka Jana Skácela. Uplyne totiž 100 let od jeho narození. Recitace básní tohoto autora se zúčastnily dvě desítky studentů našeho gymnázia.

Jan Skácel byl nejenom autorem poezie pro děti, byl také publicista, psal pro rozhlas a angažoval se v divadle. Na jeho tvorbě se podepsala tíživá situace v tehdejší Československu 70. a 80. let.

V letech normalizace tvořila také řada jiných nadaných básníků a básniček a stejně jako u Jana Skácela je potřeba vrhnout světlo na jejich díla a životní osudy.

Představuji tři československé básničky, které situace v Československu omezila natolik, že se svým nadáním a láskou k poezii uprchly do exilu.

BRONISLAVA VOLKOVÁ

Absolvovala Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy a později obdržela doktorát ze slovanské a obecné jazykovědy. Nemohla ovšem obhájit svou kandidátskou práci, protože se odmítla stát členem komunistické strany. V roce 1974 se pak rozhodla opustit Československo a emigrovat do Spojených států amerických, kde v exilu strávila 40 let. Za nedovolené opuštění republiky byla ve své nepřítomnosti odsouzena k 1,5 rokům ve vězení.

V USA působila na mnoha univerzitách, např. na Harvard University v Massachusetts. Zabývala se problematikou rasismu, nacionalismu, únikem a vizí. Od roku 1999 své básně píše a publikuje dvojjazyčně, tedy v češtině i angličtině. Poezii se věnuje také jako překladatelka. Na Volkovou vzpomíná na amerických univerzitách mnoho lidí. Willis Barnstone poukazuje na to, jaký odkaz nechala Volková ve Spojených státech: „Volková nám přináší Prahu, její básně zanechávají českého ducha v poezii.“ Její poezie byla přeložena do dvanácti jazyků. Bronislava Volková nyní žije v Praze a nadále se věnuje umění.

JIŘINA FUCHSOVÁ

Tato česká básnička se narodila v Plzni. Nikdy by ji nenapadlo, že se z pracovní cesty v Řecku roku 1963 stane útěk z rodné země. Sama na tento rok vzpomíná, že se jen v letním oblečení s manželem rozhodla nevrátit se Československa a namísto toho odjet do USA.

Ve Spojených státech aktivně působila v oblasti mezinárodních vztahů. Stála u založení klubu československé kultury, na amerických univerzitách vyučovala český jazyk i literaturu, překládala, a nejen pro české exulanty zřídila nakladatelství Framar Publishers. Na univerzitě v Los Angeles získala titul profesor. Ve svých dílech pak vzpomíná na Československo a svou minulost: „Československé republice děkuji za své dětství, kořeny a za český jazyk, který se v dobrém i ve zlém stal hlavním tématem v mém umění. Americe děkuji za vzdělání (které mi má země z politických důvodů odepřela), za střechu nad hlavou a za svobodu slova, bez kterého by přišlo moje nadání nazbyt.“ Dnes žije v Plzni, do které se vrátila v roce 2013.

VLADIMÍRA ČEREPEKOVÁ

Vyrůstala v dětském domově, vystudovala střední keramickou školu a poté se živila krátkodobými zaměstnáními. V dospělosti se pohybovala v kruhu umělců a věnovala se poezii. Na časy před rokem 1968 vzpomíná jako na dobu, kdy žila vzhledem k režimu až nepochopitelně volně. Ale v důsledku srpnových událostí, kdy „cítila, že je konec, že spadla klec, která už se nikdy nezvedne“, opouští Čerepeková Československo a se svým manželem emigrovala do Francie. Do své rodné země se už nikdy nevrátila a v roce 2013 zemřela na severu Francie.

FILMOVÉ TIPY

Máte chuť podívat se na film, ale nevíte jaký? Mám pro vás řešení. Zeptala jsem se několika studentů našeho gymnázia a sestavila žebříček 5 nejzajímavějších filmů současnosti (od roku 2020 do roku 2022). Třeba v něm najdete zajímavé tipy, na které se budete chtít podívat.

U studentů se jednoznačným vítězem stal *Top Gun: Maverick*. Film vyšel v roce 2022 a byl to jeden ze dvou neočekávanějších snímků tohoto roku. Toto americké akční drama je pokračování předchozího filmu *Top Gun* z roku 1986 a opět zde uvidíme Toma Cruise a Vala Kilmera.

Katrin Natalie Tschaba

1. *TOP GUN: MAVERICK (2022)*
2. *DON'T WORRY DARLING (2022)*
3. *CRUELLA (2021)*
4. *DO REVENGE (2022)*
5. *THE BLACK PHONE (2022)*

..... *recenze*

„UVĚŘÍM VÁM, AŽ NAPRŠÍ A USCHNE!“

Evergreen, komedie *Obchodník s deštěm*, která měla svoji premiéru poprvé v padesátých letech na prknech newyorského divadla, zavedla diváky Divadla na Vinohradech do vyprahlých pastvin a polí rodiny Curryových. Nekonečné sucho sužuje nejen přírodu, ale i duše postav. Jako na zavolanou přichází na scénu okouzující Bill Starbuck alias *Obchodník s deštěm* přinášející kapku naděje. Za tímto počinem stojí dva muži, Juraj Deák v roli režiséra a Jan Vedral co by dramaturg.

První dějství může určitou skupinu diváků odradit svou dlouhou expozicí. Za mě je ale důkladné představování postav a jejich vnitřních rozporů klíčem k pochopení hlavní myšlenky díla. Autoři vsadili hlavně na dialogy postav. Monology jsou v této inscenaci spíše ojedinělé. Dlouhých repetitivních rozhovorů nejsem velký fanoušek, ale diváci, kteří jsou zvyklí na pomalejší tempo děje, si v první půlce představení rozhodně přijdou na své.

Co se týče práce se světly, scéna byla po celou dobu jednotvárně osvětlena, ale výrazné vizuální efekty v této inscenaci nehledejte. Právě jednoduchost v efektech a rekvizitách zvýraznila herecké výkony Marka Lambora v roli Billa Starbucka, Zuzany Vejvodové jako Lízy, Tomáše Pavelky a dalších. Byla vidět pěkná práce s povahou postavy a její celkové prožití, zejména pak u Lízy, která svoji vnitřní proměnu projevila i lehkou změnou zevnějšku. Na závěr bych dodal, že na prknech Divadla na Vinohradech v inscenaci *Obchodníka s deštěm* žádné suché představení nevidíte. Můžete se těšit na velmi příjemný zážitek, tak ať vám prší!

Tomáš Dámek

UDÁLOSTI Z JAZGYMU

NÁVŠTĚVA ŘEDITELE ALLIANCE FRANÇAISE OSTRAVA

Dne 3. 10. navštívil naši školu ředitel Alliance française Ostrava. Setkání s ním bylo moc příjemné a obohacující. Dozvěděli jsme, co vše tato organizace nabízí. Můžeme tam chodit na hodiny konverzace s rodilými mluvčími, vypůjčovat si knihy nebo filmy a účastnit se nejrůznějších společenských a kulturních aktivit kolem francouzštiny. Já osobně se nejvíc těším na francouzské filmy v Minikině kavárna. Nenechám si ujít ani Francouzský šanson v Lapeco, což je skvělá belgická restaurace, a protože hrají na klavír, lákají mě Romantické písně Gabriela Faurého a Cluda Debussyho. A pokud nebude moc písemek, zajdu si ještě i na koncert Les gars d'en bas. Možná se tam potkáme...

Nora Habboudji

CESTA K FRANCOUZŠTINĚ PROCHÁZÍ ŽALUDKEM

Francouzská kuchyně. Téma, které je velmi příjemné pro všechny obdivovatele frankofonní kultury a zároveň pro ty, kteří milují jídlo. Spojení těchto dvou zálib jsme si mohli vyzkoušet na konci září na vlastní kůži pod vedením rodilého mluvčího, Chef nomade

François Bouillet, který si pro nás připravil workshop.

Jako menu jsme měli salát, dále alsaský koláč neboli tarte flambée a palačinky. Všechna jídla jsme si připravovali sami podle receptů. Naším cílem bylo pokusit se i z běžného jídla vytvořit impresionistické dílo. A v duchu impresionismu jsme napodobovali obraz Déjeuner des canotiers.

Takto strávené odpoledne bylo obohacující. Společně jsme vařili, kreativně tvořili a naučili se připravovat zajímavá jídla. Měli jsme další možnost mluvit francouzsky a v neposlední řadě jsme se úžasně najedli.

Klára Janšová

FRANCOUZŠTINA – SYNONYMU PŘÁTELSTVÍ

Většina z vás určitě ví, že je naše gymnázium označeno francouzskou validační značkou LabelFranceÉducation, která znalé informuje, že je u nás zaručena špičková kvalita výuky francouzského jazyka.

Asociace LabelFranceÉducation nedávno oslavila desáté narozeniny a k této příležitosti uspořádala 1. regionální fórum pro studenty států střední a východní Evropy. Spolu s Filipem Hanzlíkem, studentem Gymnázia Jana Nerudy v Praze, jsem byla vybrána k reprezentaci České republiky na tomto setkání.

Ve dnech 5. až 8. října 2022 jsme v přímořském městě Varna na jihu Bulharska společně se studenty z dvanácti evropských států absolvovali řadu workshopů. Jednotlivé aktivity byly zaměřeny na používání sociálních sítí, využití francouzského jazyka v běžném i profesním životě a také na vliv a následky chování lidské společnosti na životní prostředí. Celé fórum jsme zakončili frankofonním večerem a mezinárodním kvízem plným zajímavostí a faktů o každé ze zúčastněných zemí.

Byla to pro mne nesmírně cenná zkušenost, ze které mám mnoho skvělých zážitků a také přátel z různých koutů Evropy, se kterými jsem díky internetu stále v kontaktu.

Natálie Machková

SUIT UP DAY NA NAŠEM GYMNÁZIU

V polovině října se na našem gymnáziu konal Suit up day. Studenti i učitelé měli za úkol přijít do školy ve formálním oblečení a chovat se podle pravidel etikety. Počet zúčastněných byl opravdu velký. Už od rána se ve škole začali shromažďovat pánové v elegantních košilích a oblecích. Slečny zvolily šaty nebo overaly či kalhoty a sako. Protože by byla škoda tento moment nezdokumentovat, všichni, kteří splnili dress code, se o velké přestávce vyfotili před bustou Pavla Tigrida.

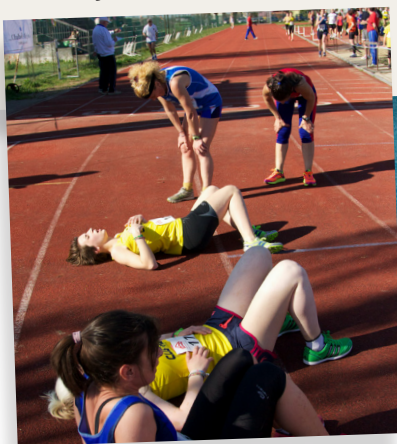
Sandra Scheithauerová

VŠEHO CHUŤ

SPORT V PORUBĚ? TEN NEJLEPŠÍ!

Úspěšné zakončení atletické sezóny se nám povedlo v klubu Atletika Poruba první říjnový den. Závod se konal dopoledne na městském stadionu v Třinci, takže jsme nemusely jezdit nikam daleko. Ten den naštěstí nepršelo, ale pocitová teplota byla asi -20 stupňů. Přes tyto nepříznivé podmínky jsme však bojovaly a postupně jsme sbíraly body v jednotlivých disciplínách. Byla za námi už skoro půlka závodu a my jsme kontrolovaly, jak vysoko v žebříčku zatím jsme. Zjistily jsme, že jsme 8. ze 14 týmů, ale neztrácely jsme naději. Když se ke konci závodu předběžně vyhlášovaly výsledky, zacpaly jsme si uši, protože jsme se chtěly umístění dozvědět až při pravém vyhlášení. Otočily jsme se však na trenéry, kteří tleskali, jásalí a radostně křičeli. Porubaje první! Na oslavu jsme trenéry hodily do vody (to se tak prostě dělá) a domů jsme si odváželi zlatou medaili. Však ony se ty kovy budou hodit při placení energií.

Lucie Ruferová

LATEXOVÉ ŠATY, KTERÉ OBLETĚLY SVĚT

Zajímalo vás někdy, jak by vypadala móda ve spojení s technologií? Na tuto otázku nám dokázal odpovědět dr. Manel Torres, jehož výtvar v podobě šatů nastříkaných přímo na tělo supermodelky Belly Hadid na Fashion weeku v Paříži obletěl celý svět. Torres na daném „vynálezu“ pracoval skoro dvě dekády. Dílo je kombinací (bio)polymerů a přírodních i syntetických vláken, které jsou uchovávané v tekuté podobě v aerosolu a dokážou okamžitě uschnout při kontaktu se vzduchem. Přesně tohoto efektu bylo docíleno, když se směs „tekutých šatů“ setkala s tělem modelky. Po nástřiku zbývalo už jen šaty lehce poupravit s pomocí asistentky a show mohla začít. Tato přehlídka pod značkou Coperni vzbudila veliký zájem.

Zajímala mne i druhá strana tohoto fascinujícího výtvaru. Jak všichni víme, přílišná spotřeba oděvů je jedno velké téma a položila jsem si otázku, zda by tento vynález problém jen nezhoršil. Zjistila jsem, že oblečení, které už jednou bylo nastříkáno a nošeno, je silné natolik, aby se sundalo, umylo a vrátilo zpět do originální nádoby a mohlo se tak ihned „zregenerovat“. Tím by bylo připraveno ke znovupoužití.

Daná látka může být také používána například k fixaci jiných oděvů. Dokonce již byla představena sektoru zdravotnictví jako možná alternativa výroby dýchacích masek, ochranných oděvů nebo obvazů. Tahle představa mě nadchla a jsem přesvědčena, že pokud by nápad zafungoval, mohl by znamenat revoluci, a to nejen ve světě módy.

Kateřina Hudcová

CO BY MĚL JOSEF K. UDĚLAT, ABY SVŮJ PROCES NEPROHRÁL?

Podle mne otázka, co měl udělat Josef K., aby svůj proces neprohrál, bezvýhradně souvisí s jinou, do jisté míry zásadnější otázkou, a to, zda vůbec nějaká možnost na zvrácení výsledku K-ova procesu existovala. Pokud ne, je zbytečné se první otázkou vůbec zabývat. Pokud ano, přestože je v knize opakovaně tato alternativa uváděna jako téměř nemožná, pokusím se o její zodpovězení.

Vidím dvě možnosti, jak toto téma uchopit. První, kterou bych zvolila, by řešila, kterým konkrétním lidem měl K. více naslouchat, kterým věřit a kterým naopak ne, koho si najmout, či koho ponechat ve svých službách, co a před kým říci či neříci, které skutečnosti nebrat na lehkou váhu, kterými se naopak nezabývat, koho případně podplatit a tak dále.

Druhá možnost, kterou volím až po přečtení doslovu Pavla Eisnera, je však jistě správnější, protože teprve poté jsem pochopila základní myšlenku celého Kafkova díla. Musíme vycházet z faktu, že ač je Josef K. velmi pracovitý, cílevědomý a úspěšný mladý muž, který svou racionalitu povýšil nad vše ostatní, je neschopen pravé lásky. Tím nemyslím lásku fyzickou, ale lásku k bližnímu, kterou projevujeme všem lidem, jež kteří ne. K. je sice spravedlivý, vědomě nikomu neubližuje. Lidi

Proč je proces s K-em otázka. Věřím, že každý, kdo začne já, častěji a častěji, až se pro něj uvažovat o tom, že knihu odloží. se fakt, že nezná důvod procesu, být na obtíž úplně a čtenář se s jak se ukázalo i v mém případě, že se v závěru vše objasní a byl popraven a já jsem se zařadila neschopných pochopit prazáklad není života. Není zde nad čím a průhledná. K. nebyl schopen vůči všem bez výjimky. Na jeho vlastně ani nepotřeboval přijímat. bezcenný? Nemyslím si. Znam že bych mohla bez nadsázky říct, že ale zcela jistě nezaslouží smrt. Ani Kafka si to, doufám, nemyslel a já předpokládám, že smrt je zde alegorií zbytečnosti a nepotřebnosti.

si ji zaslouží, a mnohdy i těm, uznaný a vlastně hodný člověk. okolo něj však nečiní šťastnými.

vlastně veden? To je ta zásadní knihu číst, klade si ji, stejně jako stane téměř nesnesitelná a začne Pro toho, kdo v četbě vytrvá, stává stále nicotnější, až přestane neznalostí obvinění smíří. Přitom, tajně, však zcela zbytečně doufá, vysvětlí. Vysvětlení nepřišlo a K. do skupiny literárních tupců, existence. Totiž, že bez lásky uvažovat. Věc je naprosto jasná lásku rozdávat, čímž se provinil obranu ale musím říct, že ji Byl snad proto jeho život zcela svého okolí několik lidí, o kterých nejsou schopni lásky. Přesto si

Zpět ale k otázce, co měl K. udělat jinak. Jsou nějaké konkrétnosti, ze kterých by byla zřejmá jeho neschopnost milovat člověka a tím i jeho vina? Jistěže jsou. Je mnoho konkrétních věcí, které se dají uvést jako příklad. V první řadě zde máme jeho „vztah“ se servírkou Elsou, za kterou docházel v pravidelných, předem stanovených dnech a hodinách, téměř jako za nevěstkou do veřejného domu. Nevycítila jsem ani špetku hlubšího zájmu o svou „vyvolenou“, která byla jakousi samozřejmou součástí jeho kariérního života, do kterého zapadala jako kousíček puzzle. Z hlediska „soudu“ by jistě stačilo pro K-ovu záchranu už jen to, kdyby byl učinil Elsu opravdu šťastnou, kdyby ji zahrnul pozorností a něhou, kterou si zasloužila a kterou očekávala. Na druhou stranu, jakkoli můžeme tušit, že Elsa nebyla v tomto vztahu šťastná, zdá se, že její volba je dobrovolná a raději zvolila život s dobře zajištěným vysoce postaveným bankovním úředníkem, než aby jej opustila a oddala se jinému muži, který by ji zahrnul láskou a péčí. A vlastně nikde není ani řečeno, že takový jiný muž neexistoval. Chtěl snad i tímto Kafka něco naznačit, nebo je to jen logické chování ženy té doby? Spekulace a konstrukce, která zde nepatří, vím, ale přesto se nad tím nelze nezamyslet. Dalším příkladem, komu mohl K. projevit více empatie, vděčnosti a vřelosti, byla jeho bytná, vždy milá, vstřícná a starostlivá paní Grubachová. Naopak, méně pozornosti, až bezohledné vlezlosti by jistě ocenila spolunájemnice slečna Bürstnerová. Méně přezíravosti by si zasloužili všichni K-ovi podřízení v bance. Méně vypočítavosti zase dobrosrdečná služebná Lenka nebo obětavá žena soudního sluhu. Každý jeden další projev lidskosti by K-ovi, řečeno slovy malíře Titorelliho, zajistil přinejmenším „průtah procesu“ nebo „zdánlivé osvobození“.

Chápu tyto Kafkovy pojmy jako naději na napravení člověka. Jakousi zkušební dobu, po kterou má šanci na změnu k lepšímu. V díle jsou však také místa, kde projevuje K. víc soucitu, než bych čekala. Například je mu líto trestaných soudních hlídačů přesto, že si trest zaslouží za své chování při K-ově zatčení. K. se dokonce snaží podplatit mrskače a z trestu je vykoupit. Chtěl tím Kafka opět vyjádřit naději, že není ještě vše ztraceno? Možná ano, ale připadá mi, že autor v nějakou nápravu těchto sebestředných, egoistických lidí mnoho nevěří, což dokládá v knize několikrát zdůrazňovaný fakt, že pokud už jednou proces započne, je téměř nemožné jej vyhrát. Jedna věc je však nevěřit v možnost nápravy a jiná věc je možnost k nápravě neposkytnout. Podle mého chtěl F. Kafka vyjádřit spíše marnost víry v nápravu lidské povahy, i když se zároveň snaží ukázat cestu, která k nápravě vede.

Myslím, že K. měl mnoho možností a příležitostí, jak mohl proces konkrétními činy dovést až k vítěznému konci. Jedna věc byla však tou naprosto stěžejní, bez níž se nebylo možno pohnout směrem k osvobození a bez níž nebylo možno doufat v definitivní a konečnou záchranu. Ta konkrétní věc byla K-ovi také mnohými postavami více či méně konkrétně doporučována. Měl si uvědomit a přiznat svou vinu! To měl Josef K. udělat pro svou záchranu. To je odpověď na vaši otázku.

Tereza Maturová

INFORMAČNÍ ANTIKONCEPCE #3 ANEKDE SE BEROU KONSPIRAČNÍ TEORIE?

Věděli jste, že Bill Gates je ve skutečnosti členem tajné nadlidské vlády iluminátů a osobně vymyslel COVID-19, aby si přivydělal? Že Jeff Bezos ovládá váš robotický vysavač? Nebo že Elon Musk pravidelně skenuje váš dům ze svých satelitů a Mark Zuckerberg rád sleduje váš osobní život skrz kameru na vašem smartphonu?

Zdají se vám tyto teorie vtipné a skoro na pokraji šílenství? Ale podle studie provedené The Economist v březnu 2022 přes 39 % Američanů přesně takto uvažuje. Zastánci konspiračních teorií se zpravidla nespokojí s oficiálním vysvětlením určité události nebo jevu. Snaží se najít skryté mechanismy a stopy zlomyslného spiknutí jakýchsi vlivných lidí. Konspirologie je totiž postavená na předsudku, že nějaký komplot stoprocentně existuje, a přesně proto je nekonstruktivní a neprokazatelná.

Podle politologa Josepha Uscinskiho a jeho kolegy Josepha Parenta, autorů knihy „American Conspiracy Theories“, konspiračním teoriím může věřit kdokoliv, skoro bez ohledu na věk, pohlaví, náboženství nebo politickou orientaci. Přitom určité rozdíly vidíme podle sociálního postavení, finančního zabezpečení a hlavně vzdělání. Ptáte se: Jak může někdo vůbec věřit, že Země je placatá nebo že ji tajně ovládají mimozemšťané? Prozradím vám tajemství. Je to vlastně velmi jednoduché. A my, lidé, máme opravdu rádi, když je něco jednoduché. Proto jsou jednoduchá vysvětlení atraktivnější pro ty, kteří nemají chuť ani možnost pochopit skutečné, mnohem složitější důvody.

Konspirační teorie často vypadají docela věrohodně nebo jsou šířeny renomovanými zdroji. To vede k jejich masovému rozšíření a podněcuje i ty nejchytřejší k pochybnostem. Ale počkejte, nespěchejte s vyhozením telefonu z okna a stěhováním zátek do jeskyně. Minimálně proto, že vás to vůbec nezachrání. Spiknutí nevzniklo s příchodem internetu, novin, a dokonce ani písma obecně. Lidé si od pradávna rádi vysvětlovali pro ně nesrozumitelné jevy například božím hněvem. Moderní technologie pouze umožnily podobným spekulacím rychlé a efektivní šíření.

Jak se tomu tedy bránit? Dvě slova: ověřování faktů. Existují důkazy, že rozvoj analytického na rozdíl od intuitivního způsobu myšlení ve skutečnosti snižuje oddanost konspiračním teoriím. Jednoduše řečeno, zkuste si ověřovat informace, i když jsou zveřejněny například v New York Times nebo The Science. I když zní pravdivě, rozklikněte si jeden nebo dva odkazy zdrojů (pokud tam žádné zdroje informací uvedeny nejsou, okamžitě odtamtud utíkejte) a přestaňte prosím už konečně slepě věřit Wikipedii. VŠECHNY zdroje je třeba ověřit.

Solomiya Strelbytska

KDY JSTE ŠŤASTNÍ?

Jsem šťastný/šťastná, když...

- můžu trávit čas s našimi pejsky
- se mi podaří udělat kvalitní fotku
- jsem na horách mezi stromy
- závod F1 vyhraje Max Verstappen
- jdu na přechod hor
- hraji v orchestru
- se potopím pod vodu a plavu
- se ráno probudím v domněnce, že jsem zaspal, ale ve skutečnosti mohu spát ještě 2 hodiny
- vidím, že jsou šťastní a spokojení lidé, na kterých mi záleží
- se mi povede udělat hezkou manikúru
- se dobře vyspím, uvařím si dobré kafe
- přijdu domů těsně před tím, než začne pršet
- můžu běhat v lese nebo jít do fitka
- nic neřeším, odprostím se od reality
- se můžu věnovat své oblíbené činnosti
- můžu dělat chyby
- trávím čas s lidmi, které mám ráda
- je léto a teplé počasí
- mám kafe
- se mi povede test z autoškoly
- melodie strun ladí stejným způsobem, který jsem si představil v hlavě
- vědomosti nabyté ve škole využiji v životě
- jsou mí přátelé šťastní a nepřátelé nešťastní
- jdu v pátek domů a vím, že přes víkend nemusím dělat nic
- se mi podaří něco, na co mohu být hrdý
- Baník porazí Spartu
- se dívám na TOP GUN MAVERICK
- nemám povinnosti
- Česko vyhrává v hokeji
- mohu cestovat
- mám pro sebe náš byt
- se dobře najím

..... podrubrika

TIGRIDOVY HLODY

The most famous play by William Shakespeare is Adam and Eve.

London was founded by the Romans in 1934.

The explorer who discovered Australia was called James Cook.

The best place we can see in London is England.

The sea that the river Odra flows to is called Vltava.

Germánské kmeny v Čechách se jmenovaly Gójové, na Moravě Vítkové.

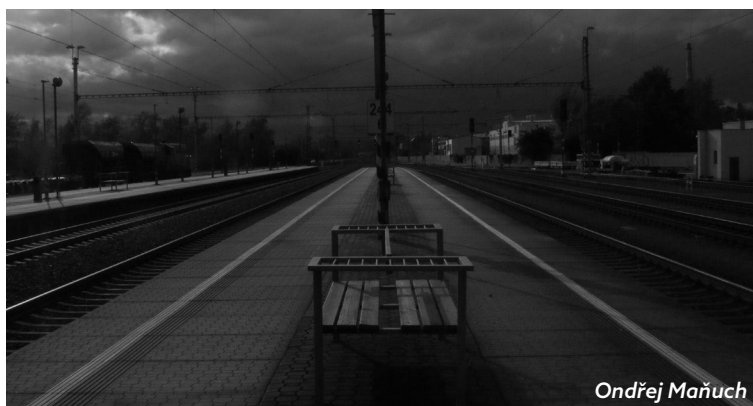
Chaplin je autorem evoluční teorie o vývoji lidstva.

FOTOSOUTĚŽ

V tomto pololetí jsme v redakci Paula nabídli studentům možnost zúčastnit se naší první fotosoutěže. Nadaní fotografové z celého gymnázia se s námi podělili o své zážitky na téma volný čas. Musíme přiznat, že volba vítězů byla opravdu těžká. Nejvíce nás ale zasáhly práce **Denisy Reissové, Trinh Truonga a Ondřeje Maňucha**. Barvy, perspektiva a působivá atmosféra těchto fotografií nikoho nenechaly lhostejným. Chceme všem účastníkům srdečně poděkovat za jejich skvělé práce a těšíme se na další umělecká díla ve fotosoutěži pro další číslo. Přijďte se i vy!

Denisa Reissová

Ondřej Maňuch

Trinh Truong

Solomiya Strebytska

Děkujeme vám za podporu!